

promatrajmo ga oči u oči, da bi žar iz Kristovih očiju prešao u naše i one se zažarile živom vjerom. Progovorimo danas intimno svome Kristu riječi, koje nam srce diktira, govorimo mu otvoreno i s mnogo povjerenja, iznesimo mu svoje stradanje, svoje napore, ali i svoje nemarnosti i svoju mlakost. On će nas rado slušati. Njemu nije nikada dosadno biti s nama. On sam kaže: »Deliciae meae esse cum filiis hominum.«

Nakon našeg govora Krist će otvoriti svoja usta, da nam govori. On će govoriti kao prijatelj prijatelju, brat bratu. On će tješiti i snažiti, hrabriti i poticati. Ali ne će se ustručavati, da te i ukori, ako si zanemario pribavljati uvijek novo oružje, kojim se ruše bunker i ljudske zloće, a to je oružje: svetost. Ako nam je oružje svetosti već zahrđalo, Krist će nam dati masti milosti, da ga podmažemo i osvjetlamo i opet se stavimo u prve bojne linije u borbi protiv svojih strasti, u borbi protiv moralnih devijacija svake vrsti.

Tako ćemo ponovno sebe osvojiti za Krista, a u isto vrijeme sačuvati uz Krista i duše povjerene našoj pastoralnoj brizi.

Svetost neka bude, stoga, početak i svršetak svih naših pastoralnih i ličnih napora, ona nek bude rezultat naše aktivnosti i njen nerazdruživi pratilac.

Fra Ferdo VLAŠIĆ

DUHOVNA SILA NARODNIH MISIJA

Čitam u zadnjem broju Službe Božje članak: Nove Pučke »Misijske« i Novi Pučki »Misionari«. Puna je suvremenih pogleda, ali, iskreno kažem, na me je ostavio mučan dojam. Uloga klasičnih dosadašnjih Misija je i danas velika, možda je i veća nego je nekoć bila. Mislim, u prilikama, kakvim živimo, i plodonosnija.

Nekoć su Misijske bile samo žetva, danas su one i sjetva. Nekoć je misionar imao odmah pred sobom uglavnom sve mjesto. Koje god propovijedi govorio, samo ako su bile dobro spremljene, narod je pozorno pratio, primao i sve je glatko išlo i lijepo uspjehom okrunjeno.

Danas su se vremenom prilike potpuno izmijenile.

Misionar ima drukčije polje rada. Drukčije mjesto, u koje dolazi. Ima pobožne vjernike, ali i indiferentne, duhovno nepoučene, krug prividno zatvoren u se. Neće naći potpunog susreta, neće žeti vidljivih uspjeha. A ipak misionara mora voditi misao sv. Pavla: Dužan sam i Grcima i barbarima; mudrima i nezalicama (Rim. 1, 14).

Pavao je u svojim misijama doživio velike neuspjehe. Sjetimo se samo Atene, a ipak ga je Duh sveti poslao pred Atenjane. Pavao je bio misionar više sijač nego žetelac.

Takvi su i današnji misionari. Njihove Misijske u današnjem vremenu imaju silno duhovno značenje. One djeluju na dobre u mjestu. Oni se učvršćuju, označuju, prosvjetljuju, dobivaju duh apostolata. Velikim dijelom laički apostolat rađa se upravo u Misijskama.

Misionar djeluje na sve mjesto. Indiferentni prividno ostaju indiferentni. Zbilja neće biti velik broj klasičnih obraca, ali Božje sjeme palo je i u njihova srca. To će sjeme čekati zgodu da nikne i rodi plod.

Pa i krug u se zatvorenih, koji ne dolaze k misionaru, ne ostaje izvan upliva Misija. U župi nastaje dialog. Budi se interes za razgovor, zanimanje za duhovna pitanja. Taj krug nije takav, što nema nikakvog interesa za duhovno. Njega veže obzir, strah da ne izgubi penziju, tobožnje ekonomske koristi. Taj strah ga drži van javnog sudjelovanja kod Misija, ali ne i bez interesa za njih.

Možemo zaključiti: Misije su duhovni doživljaj, blagoslovljen i sretan doživljaj jedne župe.

Njih ne može zamijeniti ni kino ni televizija ni izlazak na ulice (što je sve dobra stvar). Na Misije se mogu primijeniti riječi sv. Pavla: »Jer je živa Božja riječ i djelotvorna i oštrija od svakog mača... (Hebr. 4. 12.)

U njima govori Srce Kristovo preko svećenika svome stadi. Stoga opravdan je zaključak: Klasične Misije (naravno prilagodene današnjici) treba smatrati najuspješnijim sredstvom duhovnog preporoda jedne župe. Vazda nam ima biti na pameti izreka glasovitog francuskog filozofa de Moistra: »Narod je onoga, koji mu govori«.

JADRIJEVIĆ fra ANTE
Makarska

DRAGE USPOMENE SA LURDSKOG HODOČASĆA

Bilo nas je u grupi oko trideset. Vođa puta bio je dugogodišnji Marijin hodočasnik g. Gros. S nama je putovao bolesnik paraliziranih nogu plemeniti i dobri Ivo. Sam se prebacivao iz vlaka u vlak pomoću nosača.

Putujući kroz Italiju u naš je vagon ušla jedna gospođa sa svojim sinom. Mogao je imati 14 godina. Putovala je u Lurd.

— Sretna sam. Svake godine idemo Gospi u Lurd. Ili muž ili ja. Uvijek je uz nas jedno dijete. Idemo da se nadišemo zraka — posvećenoga dobrotom Bezgrešne i ogrijanoga ljubavlju Njezinoga Majčinskog Srca — tako nam je govorila.

To je obitelj velike vjere u Gospu. Takve bi naše obitelji morale biti u Hrvatskoj. Barem jedan puta u životu morao bi svaki član obitelji posjetiti lurdsku Gospu. Doći u školu vjere i životne mudrosti.

Srca su naša gorjela od čežnje da vidimo Lurd. Sve smo brojili: još dvije stanice, još jedna. I eto Lurd. Čežnja naših snova.

Čujemo hrvatski govor. Čekaju nas dobre studentice Jelena i Marija. One tamo studiraju. Prilazi nasmijani Savo: Ja Vas sve pozdravljam. Dobro došli. Gospa vas čeka. Dajte kofere. Ti su nas dobri prijatelji stalno pratili i bili nam na službu. Hvala im. Sve su činili s veseljem.